

Κυματοθραύστες: Οκτώ άνθρωποι αντιμέτωποι με την πανδημία στο βιβλίο του Γ. Παπαδόπουλου

21/11, 1:58 μμ

Συνέντευξη στην Αγγέλα Παπαθανασίου

«Πρώτα αρρώστησε η πεθερά του, στις 30 Οκτωβρίου 2020. Υπέθεσαν ότι μπορεί να κόλλησε στη λαϊκή αγορά ή στο σουπερμάρκετ. Κανείς όμως δεν μπορούσε να είναι σίγουρος, ήταν αδύνατον να ιχνηλατηθεί η πηγή της διασποράς. Τέσσερις μέρες αργότερα ασθένησε η σύζυγός του. Ακολούθησαν ο κουνιάδος του και ο πεθερός του. Δυο οικογένειες με σχεδόν όλα τα μέλη τους θετικά στον νέο κορονοϊό, σε ένα διόρωφο σπίτι στον Άγιο Αθανάσιο Θεσσαλονίκης. Για τον Γαβριήλ Ταχτατζόγλου, ήταν πλέον θέμα χρόνου να νοσήσει ο ίδιος. Τέθηκε σε προληπτική

καραντίνα, ως στενή επαφή επιβεβαιωμένων κρουσμάτων, αλλά δεν έμεινε αδρανής. Φρόντισε όλους τους του συγγενείς του»...

Πρόκειται για ένα απόσπασμα της ιστορίας **νοσηλευτή της ΜΕΘ του νοσοκομείου Παπαγεωργίου που πήρε το ρίσκο να στήσει μια αυτοσχέδια μονάδα αυξημένης φροντίδας κατ' οίκον**. Ένα κεφάλαιο που περιλαμβάνεται στο βιβλίο «**Κυματοθραύστες – Απροσδόκητοι πρωταγωνιστές μιας συλλογικής δοκιμασίας**» του δημοσιογράφου **Γιάννη Παπαδόπουλου**, μαζί με άλλες ιστορίες που έχουν συνδετικό κρίκο τον **κορονοϊό**.

Στις σελίδες της έκδοσης φιλοξενούνται ακόμα κεφάλαια που αφορούν έναν **εθελοντή γιατρό** που, παρότι είχε ένα τροχαίο καθ' οδόν προς το νοσοκομείο, ολοκλήρωσε την αποστολή του, τον **εργαζόμενο στον ΠΟΥ** που γλίτωσε από διεθνή θέατρα πολέμου και τον Έμπολα στην Αφρική κι αναγκάστηκε να κηδέψει τη μητέρα του στη Θεσσαλονίκη αλλά και δυο φίλους που **γλίτωσαν από χιονοστιβάδα στα Ιμαλάια** και **χώρισαν λόγω της πανδημίας**.

Ο συγγραφέας **καταπιάνεται συνολικά με οκτώ άνθρωπους που βρέθηκαν αντιμέτωποι με την πανδημία**. Του μιλούν για τη ζωή τους, τις ανατροπές που βίωσαν και τη δύναμη που βρήκαν για να προχωρήσουν.

«Όλοι τους, εκκινώντας από διαφορετικές αφετηρίες, έδωσαν τη μάχη τους σε διαφορετικά πόστα και ξεπέρασαν δυσκολίες απέναντι σε έναν κοινό εχθρό. Μακριά, αλλά και μαζί, στα ξεχωριστά μέτωπα της πανδημίας, κανείς τους δεν το έβαλε κάτω» καταλήγει στον πρόλογό του ο Γιάννης Παπαδόπουλος.

Ο συγγραφέας του βιβλίου που κυκλοφορεί από τις **εκδόσεις Παπαδόπουλος**, μίλησε στο [ertnews.gr](https://www.ertnews.gr) για τον τρόπο που εντόπισε τους ήρωές του ενώ απαντά στο πώς και πόσο μπορεί να είναι κάποιος προετοιμασμένος **«για μια περίοδο αναγκαστικής παύσης ονείρων και φιλοδοξιών»**. Κλείνοντας λέει πώς φαντάζεται ότι θα είναι η ζωή όταν τελειώσει η πανδημία και εκφράζει την **ελπίδα όταν κλείσει τον κύκλο της αυτή η περιπέτεια να έχουμε γίνει σοφότεροι**. «Να φροντίσουμε ώστε να μην επαναληφθούν όσα λάθη έγιναν στην πανδημία. Να ενισχυθεί πραγματικά το Εθνικό Σύστημα Υγείας, να αναγνωριστούν μισθολογικά οι αγώνες όχι μόνο του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, αλλά και όλων των κρίκων στην αλυσίδα της περίθαλψης σε ένα δημόσιο νοσοκομείο. Και κυρίως ο κόσμος να μάθει να εμπιστεύεται περισσότερο του ειδικούς και την επιστήμη».

«Συνειδητοποίησα ότι βιώνουμε ιστορικές στιγμές οι οποίες θα έπρεπε να αποτυπωθούν και σε ένα βιβλίο»

«Για περισσότερο από έναν χρόνο ασχολήθηκα σχεδόν μονοθεματικά με την καταγραφή της πανδημίας. Πρώτη φορά δημοσιογραφικά είχα τη δυνατότητα να εστιάσω τόσο πολύ σε μία θεματολογία και η Καθημερινή μου έδωσε τη δυνατότητα και την ελευθερία να το πράξω. Συνειδητοποίησα ότι βιώνουμε ιστορικές στιγμές οι οποίες θα έπρεπε να αποτυπωθούν και σε ένα βιβλίο. Ένα βιβλίο έχει άλλη πορεία μέσα στο χρόνο σε σχέση με ένα εφήμερο ρεπορτάζ σε μια εφημερίδα. **Θεώρησα ότι ορισμένες από τις μαρτυρίες που είχα συλλέξει, συγκεντρωμένες σε ένα βιβλίο θα μπορούσαν να λειτουργήσουν και ως τεκμήρια όσων ζήσαμε, ως μια απόπειρα ιστορικής καταγραφής αυτής της πρωτόγνωρης συνθήκης.** Επίσης σε ένα βιβλίο θα είχα τη δυνατότητα να εμβαθύνω ακόμη περισσότερο στα πρόσωπα που θα παρουσίαζα, να αξιοποιήσω υλικό το οποίο προηγουμένως είχα αφήσει ανεκμετάλλευτο, να θέσω νέα ερωτήματα, να πω μια ιστορία πιο ολοκληρωμένα».

Οι ήρωές του είναι υπαρκτά πρόσωπα; Πώς τα εντοπίσατε;

«Όλοι οι ήρωες που εμφανίζονται στο βιβλίο είναι υπαρκτά πρόσωπα, όπως και οι ιστορίες και οι αφηγήσεις τους. **Οι «Κυματοθραύστες» είναι ένα δημοσιογραφικό βιβλίο,** χωρίς κανένα στοιχείο μυθοπλασίας. Εντόπισα τους πρωταγωνιστές για τις ανάγκες των ρεπορτάζ που έκανα στην Καθημερινή κατά την κάλυψη της πανδημίας. Σε κάποιες περιπτώσεις τους συνάντησα τυχαία, σε άλλες είχα πληροφορηθεί την ιστορία τους και χρειάστηκε να κάνω υπομονή αρκετές εβδομάδες μέχρι να τους προσεγγίσω. Αυτό συνέβη με τον ορειβάτη Χρήστο Λάμπρη, ο οποίος νοσηλευόταν σε ΜΕΘ στα Ιωάννινα και περίμενα να λάβει εξιτήριο και να αναρρώσει για να μπορέσω να τον προσεγγίσω. Στη δουλειά μας αρκετές στιγμές μπορεί να χρειαστεί να μιλήσουμε με ανθρώπους που βρίσκονται σε ευάλωτη θέση. Στην πανδημία αυτό έγινε αρκετές φορές. Όπως και στην περίπτωση του Γαβριήλ Ταχτατζόγλου, αναπληρωτή προϊστάμενου των νοσηλευτών στη ΜΕΘ του νοσοκομείου «Παπαγεωργίου». Μιλήσαμε πρώτη φορά καθώς διένυε την όγδοη ημέρα νόσησής του. **Μπορούσα να καταλάβω από το τηλέφωνο, τη χροιά της φωνής του και τον επίμονο βήχα που τον ταλαιπωρούσε, πόσο επιβαρυσμένη ήταν η υγεία του. Δεν ήξερε πώς θα εξελιχθεί αυτή η νόσος, η οποία όπως μάθαμε επιτίθεται κατά**

κύματα. Κι όμως, παρά την αγωνία και την εξάντλησή του είχε δεχτεί να αφιερώσει χρόνο στην κουβέντα μας».

Κοινός παρανομαστής η επιμονή και η αντοχή των πρωταγωνιστών

«Συνεκτικό στοιχείο όλων αυτών των ιστοριών είναι η επιμονή και η αντοχή των πρωταγωνιστών. Όλοι αναμετρήθηκαν με έναν κοινό εχθρό έχοντας ήδη επωμιστεί τα προηγούμενα χρόνια βάρη που δεν τους αναλογούσαν, λόγω της οικονομικής κρίσης, ή της υποστελέχωσης των νοσοκομείων. **Κατάφεραν να βρουν το σθένος για να σταθούν όρθιοι και να μην εγκαταλείψουν. Δεν είναι αυτονόητη η στάση τους. Είναι πηγή έμπνευσης για όλους μας».**

Στον πρόλογό σας κάνετε λόγο για μια περίοδο αναγκαστικής παύσης ονείρων και φιλοδοξιών και για ανθρώπους που κλήθηκαν να αναμετρηθούν με δυνάμεις που φαινόταν ότι τους ξεπερνούσαν... Πώς το αντέχει κανείς όλο αυτό; Μπορεί να είναι ποτέ προετοιμασμένος για μια τέτοια εξέλιξη στη ζωή του;

«Η πανδημία μας αιφνιδίασε νομίζω όλους, ακόμη και ορισμένους από τους ήρωες του βιβλίου, οι οποίοι ως μέλη της ιατρικής κοινότητας είχαν εκπαιδευτεί για να αντιμετωπίσουν παρόμοιες καταστάσεις. Είναι διαφορετικό, όμως, να διαβάζεις για μια πανδημία στη βιβλιογραφία από το να βιώνεις τις επιπτώσεις της γύρω σου, όσο προετοιμασμένος κι αν είσαι. **Έμπειροι Έλληνες γιατροί βλέποντας την επέλαση της νόσου στη γειτονική Ιταλία προσπαθούσαν να προετοιμαστούν για το χειρότερο.** Κάποιος έγραψε τη διαθήκη του, άλλος ενημέρωσε τους οικείους του για το ρίσκο και την πιθανότητα να νοσήσει και να μην τα καταφέρει».

Ποια ιστορία σας συγκίνησε περισσότερο και γιατί;

«Κάθε ιστορία του βιβλίου έχει τη δική της αξία και συναισθηματική φόρτιση. Μου είναι δύσκολο να ξεχωρίσω κάποια. Θα μπορούσα ενδεικτικά να αναφερθώ στον Μιχάλη Φωτιάδη, ήρωα του τελευταίου κεφαλαίου στους Κυματοθραύστες. Ως μέλος ανθρωπιστικών αποστολών ο Μιχάλης είχε συγκεντρώσει παραστάσεις από τις πιο ταραγμένες περιοχές του πλανήτη και είχε ήδη την εμπειρία μιας επιδημίας με τον Έμπολα στην Αφρική. Εκεί φρόντιζε να εξοπλίζει τις ομάδες που αναλάμβαναν την αξιοπρεπή ταφή των θανόντων. **Όσπου ο**

Μιχάλης κλήθηκε να κηδέψει τη μητέρα του στη Θεσσαλονίκη, μία από τους χιλιάδες νεκρούς στη χώρα μας από την πανδημία της COVID-19. Ο τρόπος ταφής των θανόντων στη χώρα μας και η έλλειψη μέριμνας για τους συγγενείς, του άφησαν μια πικρή γεύση, σαν να μην είχε κλείσει ένας κύκλος. Είναι τρομερό να αντιμετωπίζεις τις συνέπειες μιας μολυσματικής ασθένειας σε άλλες χώρες και να βιώνεις ξαφνικά κάτι παρόμοιο στη δική σου οικογένεια».

Βγαίνει κάποιο συμπέρασμα μέσα από όλο αυτό που ζούμε τα τελευταία χρόνια; Κάτι που ίσως να μπορεί να μας κάνει καλύτερους ανθρώπους;

«Ίσως ότι πρέπει να μάθουμε να λειτουργούμε πιο συλλογικά. Να μην είμαστε περιχαρακωμένοι μόνο γύρω από τη δική μας βολή. Ειδικά οι νεότερες ηλικίες που δεν αντιμετωπίζουν τον ίδιο άμεσο κίνδυνο από τον ιό κλήθηκαν να σεβαστούν κανόνες και μέτρα που είχαν ως στόχο να προστατεύσουν κυρίως τους πιο ευάλωτους. Εάν κάποιος έβγαινε θετικός όφειλε να ενημερώσει τις πιο στενές επαφές του, ακόμη και αν κατά τους πρώτους μήνες της πανδημίας υπήρχε ο φόβος του στιγματισμού. Μπορεί να χρειάστηκε να απομονωθούμε και να μειώσουμε τις κοινωνικές μας επαφές στην πανδημία, όμως το κάναμε για το ευρύτερο καλό. Αυτό θεωρώ ότι θα έπρεπε να κρατήσουμε ως σκέψη, ότι δεν πορευόμαστε μόνοι σε αυτόν τον κόσμο».

«Είναι πραγματικά δύσκολο κάποιος να ξεβολευτεί από την κοσμοθεωρία του»

Γιατί πιστεύετε ότι κάποιοι συμπολίτες μας αλλά και άνθρωποι σε διάφορα άλλα σημεία του πλανήτη δεν εμβολιάζονται;

«Στην πρώτη φάση των εμβολιασμών μπορώ να δεχτώ έως ένα βαθμό ότι για μια μερίδα του πληθυσμού ο φόβος και η άγνοια τροφοδοτούσαν την καχυποψία απέναντι στο εμβόλιο κατά της COVID-19. Ωστόσο δεν θεωρώ ότι πλέον αυτό είναι ένα βάσιμο επιχείρημα, δεν μπορώ να το αποδεχτώ ως δικαιολογία. Τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό έχει στηθεί γύρω από το θέμα των εμβολιασμών μια προσπάθεια διασποράς ψευδών ειδήσεων και παραπληροφόρησης. Περιθωριακές ομάδες, ακροδεξιές οργανώσεις, άτομα με πολιτικές φιλοδοξίες που βλέπουν στο πλήθος των

σκεπτικιστών και των καχύποπτων τη μελλοντική εκλογική τους πελατεία καλλιεργούν αυτό το κλίμα διχασμού και αμφισβήτησης. **Πλέον, σε αυτή τη φάση της πανδημίας, θεωρώ ότι είναι πολύ δύσκολο να μεταπείσεις ανθρώπους που τάσσονται κατά του εμβολίου. Γιατί δεν υπάρχει περιθώριο διαλόγου.** Τα όποια λογικά ή επιστημονικά επιχειρήματα προσκρούουν στην απόλυτη άρνηση. Σε κάποιες περιπτώσεις ορισμένοι συμπολίτες μας ακόμη και όταν βιώνουν κάποια απώλεια δίπλα τους εξαιτίας της πανδημίας εξακολουθούν να μένουν πιστοί στο ίδιο αφήγημα, **γιατί είναι πραγματικά δύσκολο κάποιος να ξεβουλευτεί από την κοσμοθεωρία του, όσο κι αν αυτή δεν έχει καμία επαφή με την πραγματικότητα».**

Αν κάποια στιγμή τελειώσει αυτή η περιπέτεια πώς φαντάζεστε ότι θα νιώσουμε; Πώς νομίζετε ότι θα είναι οι ζωές μας;

«Θα νιώσουμε ανακουφισμένοι. Ίσως χρειαστεί και μια περίοδος προσαρμογής στη νέα, μεταπανδημική καθημερινότητα. Είναι όμως στη φύση του ανθρώπου να ξεχνάει εύκολα και να προχωράει μπροστά. Άλλωστε το έχουμε ήδη δει να συμβαίνει και κατά τη διάρκεια της πανδημίας. Μετά τα δύο πρώτα κύματα της νόσου μια μεγάλη μερίδα πολιτών συμπεριφερόταν σαν να μη συνέβη ποτέ η πανδημία. Ελπίζω όταν τελειώσει οριστικά αυτή η περιπέτεια να έχουμε γίνει σοφότεροι. **Να φροντίσουμε ώστε να μην επαναληφθούν όσα λάθη έγιναν στην πανδημία.** Να ενισχυθεί πραγματικά το Εθνικό Σύστημα Υγείας, να αναγνωριστούν μισθολογικά οι αγώνες όχι μόνο του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, αλλά και όλων των κρίκων στην αλυσίδα της περίθαλψης σε ένα δημόσιο νοσοκομείο. **Και κυρίως ο κόσμος να μάθει να εμπιστεύεται περισσότερο του ειδικούς και την επιστήμη».**

Υπάρχουν σχέδια για τη συγγραφή ενός νέου βιβλίου;

«Υπάρχει σαν σκέψη. Το μόνο σίγουρο είναι ότι θα πρόκειται και πάλι για ένα δημοσιογραφικό βιβλίο»

